

Людська доля

Олег Паламарчук

Коли Бог виліпив першого чоловіка і вдихнув у нього життя, запитав тоді:

— Подивись довкола себе. Ось камінь стоїть. Непорушно застиг. Пройдуть віки, а він таким же й залишиться. Вічним. А ото, поглянь, жито тягнеться колосочками до сонечка. Відцвіте, обсиплеться і засохне. Короткий вік у жита. Але прийде наступна весна — і піднімуться із землі молоденькі вруна. З року в рік жито вмирає і народжується, дає життя новому. Зміною поколінь воно зберігається на віки вічні. Отож, вибирай, яку долю хочеш: каменя чи жита?

Замислився чоловік. Доторкнувся рукою до каменя — відчув холод, неприємно стало на душі. Яюсь не по собі. Тоді взяв у долоні колосочки жита — і ніжне тепло пішло по його тілу. Душа заспівала. І вже не зміг відірватися від цього дару божого.

— Ось моя доля, — показав чоловік на жито, — краще мені жити і вмирати, відтворюватися у своїх нащадках, ніж застигнути непорушним каменем навіки.